

DOPIŠ PRO TEBE

TAJEMSTVÍ MATKY TEREZY

20/78

Když jela sestra Tereza v září 1946 na duchovní cvičení do Darjeelingu, viděla cestou nesmírnou bídu indického lidu. Chatrče jako psí boudy, lidi umírající hladem, děti, podobné kostrám. Hluboce jí to otřásl. Učila ve škole v Kalkutě dcery nejbohatších rodin v Bengálsku. Z příjemného života ji vyburcoval Boží hlas: » Mám opustit klidný klášter, milované sestry, vyjít na ulici a pomáhat nejbídnějším? Jak? Vždyť mám sklon k tuberkulóze! Nemluví to snad zlý duch? «

Při duchovních cvičeních se sestra Tereza modlila, aby jí Bůh ukázal, volá-li opravdu On. Autoři duchovních knih učí, že na lidskou duši působí tři vlivy: vliv Boží, vliv zlého ducha a vliv lidské přirozenosti. Člověk musí poznat, který vliv na něho působí a zvolit ducha Božího. Toto » rozeznávání duchů « velmi bystře popsal sv. Ignác z Loyoly.

Sestra Tereza se vracela z duchovních cvičení s přesvědčením, že Bůh si přeje, aby se věnovala chudým v Indii nejen ona, ale i jiní lidé, které k tomu Bůh zavolá. Navštívila kalkutského arcibiskupa Ferdinanda Périera, upřímně mu to řekla a prosila, aby jí dal svolení. Ten však radil, aby pracovala ve své řeholi pro chudé s jinými sestrami. Nakonec dodal: » Čekejte a uvidíte! «

Sestra Tereza poslechla. Po práci pomáhala chudým, ale to ji neuspokojovalo. Chápala arcibiskupovu radu – její povolání muselo projít zkouškou času – celý rok. Pak znovu navštívila arcibiskupa. Radil, ať se obrátí na generální představenou v Irsku.

Ta řekla: » Je-li to Boží vůle, ze srdce dávám své povolení. Budete-li se však chtít vrítit, najdete mezi námi vždy pochopení. « Tereza i arcibiskup napsali do Říma Piu XII. o povolení vystoupit z kláštera a pracovat jako řeholnice ve světě, zachovávat slib čistoty, chudoby a poslušnosti a být podřízena přímo arcibiskupovi. Pius XII. souhlasil.

DOBŘÁ PŘÍPRAVA – DOBRÉ VÝSLEDKY

U sester v Patně se vyučila ošetřovatelkou a začala navštěvovat děti a nemocné. Hned první den založila školu pro pět dětí. Dnes do ní chodí denně přes 500 dětí.

» Byla jsem jistá, že je to Kristovo dílo, ne moje, proto jsem se nebála. Mé dílo by muselo zemřít se mnou ... «

Učila velké děti, které žádná škola nechtěla přijmout. Pomáhaly jí její bývalé žákyně i profesorky z její školy. Kapitál? Pět rupií! Ale lidé nosili dary, peníze, sama o ně nikdy neprosila – bylo to ryze dílo Boží Prozřetelnosti. R. 1952 otevřela první domov pro umírající.

» Do našeho 'domova' jsem přivedla z ulice první ženu, kterou jsem spatřila. Byla ohlodaná potkany a mravenci. V nemocnici ji přijali, protože jsem se nechtěla hnout z místa, dokud jí nedají přístřeší. Pak jsem prosila město, aby mi dali dům pro lidi, umírající na ulici. Dali mi prázdný chrám démonické, 'černé' bohyně Kali. Za 24 hodiny tam už byli naši pacienti. Od toho dne jsme tam přivedli z ulic Kalkuty asi 23 tisíc lidí. Polovina z nich u nás zemřela. – Snažíme se v nich vzbudit pocit, že nežijí zbytečně. Chceme jim ukázat, že jsou lidé, kteří je skutečně milují, kteří je chtějí mít mezi sebou aspoň několik hodin, dokud žijí a ukázat jim lidskou i boží lásku. Ať vědí, že jsou božími dětmi; že je někdo miluje, chce se o ně starat. Přijímáme jen ty, které odmítne nemocnice a nemají nikoho, kdo by se o ně staral. Kdo může pracovat, tomu se snažíme najít práci. Jiné posíláme do domovů, kde mohou žít aspoň pár let v štěstí a obstojném pohodlí. «

VÍRA INDŮ

Indové jsou hluboce zbožní, asi 97 proc. lidí věří v Boha. Už před úsvitem znějí chvalozpěvy z domů a ulic, z polí a náměstí. Vše je náboženský obřad, i nejjednodušší věci, umývání, jídlo, oblékání se. Jejich modlitby mají krásné, hluboké a dojemné myšlenky – leckdy se podobají křesťanským. V autobusech visí

vpředu obraz bůžka. Když řidič vstoupí, složí ruce, zvedne je k čelu, krátce se pomodlí a pak se dá do jízdy.

Ale jsou tu i kazy. Jedním z nich je kastovnictví. Podle indického učení se člověk rodí do určité kasty; ty jsou od sebe odděleny neproniknutelnými hradbami předpisů. Nejnižší kasta jsou pariové; nesmějí mít soukromé vlastnictví, nesmějí chodit do školy, nesmějí se knihy ani dotknout. Je to zločin, za který je možné je zabít. Nesmějí čerpat vodu z veřejných studní, holič je neholí, v kavárně jim nedají čaj, nesmějí jezdit na kole, nosit deštník, kroutit si vousy vzhůru ... Kdo s nimi přijde do styku, je znečištěný a dopouští se viny. Ústava sice r. 1949 kastovnictví zrušila, ale v lidech je tak hluboce zakořeněné, že se prakticky nic nezměnilo.

» MUSÍM BÝT ŽEBRÁKEM DO SMRTI! «

V jedné dědině bili mladíka z kasty pariů, aby se přiznal, že ukradl peníze. Hoch se nepřiznal, poněvadž je neukradl. V zoufalství se vytrhnul davu a utíkal k lékaři. Ten ho pro jeho původ neošetřil, ale poslal do státní nemocnice, vzdálené šest kilometrů. Cestou hoch zemřel. Ani policie nic nepodnikla – až se otřesný případ dostal do parlamentu.

Kastovnictví patří k víře o převtělování člověka. Člověk se nejjistěji spasí, žije-li podle zvyků kasty, ve které se narodil. Žebrák má naději stát se po smrti boháčem či králem nebo brahmínem. Kdyby se snažil žít lépe, snad by se po smrti narodil jako pes nebo jako prase, a kdo ví, kolikrát by musel zemřít, než by se narodil – zase jako žebrák.

Tato tvrdá » víra « využívá bídy a ponížení lidí. V jejím jménu živoří neuvěřitelným způsobem milióny lidí. Pod vlivem této víry úředníci, kteří mají rozdělovat dary z celého světa, nedávají skoro nic příslušníkům nižších kast, aby jim neztížili cestu ke spáse.

DÍLO ROSTE!

V říjnu 1950 povýšil papež společnost na diecézní kongregaci. Za 15 let pak na papežskou kongregaci, podřízenou přímo papeži. R. 1950 bylo jen 12 sester. R. 1959 otevřely sestry nové domy v Dranchi a v Delhi. Sestry, většinou ze vzdělaných vrstev, vkládají nadšeně do díla to, co je v nich nejlepššího. Duchem

společnosti je naprostá oddanost Bohu a zřeknutí se všeho z lásky k Bohu. Chtějí být nejchudšími mezi chudými.

Vůle Boží je krásně vyjádřena v pravidlech společnosti. K duchovní výchově nových sester patří nejen nauka o křesťanské pravdě, ale i návštěva chudých městských čtvrtí. Tak pochopí smysl a význam čtvrtého slibu – ze srdce a svobodně sloužit nejchudším mezi chudými – tedy samému Kristu, který žije ve všech lidech. Tak se setkávají novicky v nejobožejších lidech stále s Kristem.

Od r. 1963 pracují se sestrami i bratři. Otec Ondřej – jesuita – dostal od sv. Otce povolení vystoupit z řádu a stát se představeným pomocníků Matky Terezy – laiků i kněží.

» NAŠE SESTRY JSOU ŠTASTNÉ ...! «

» Vyzařujeme Kristovu radost a projevujeme ji dobrými skutky. Kdybychom nedávali lidem radost, nýbrž jim jen sloužili, nemohli by přijmout naše poselství dostat se blíže k Pánu Bohu. Víme, že nejhorší nemocí lidské duše je pocit zbytečnosti, nepotřebnosti ... Máme léky proti malomocenství a jiným nemocem. Ale strašná nemoc opuštěnosti se dá vyléčit jen tehdy, najdou-li se nejen ruce, ochotné sloužit, ale i srdce, které miluje ... «

NĚKOLIK MYŠLENEK TAJEMSTVÍ RADOSTI A OBĚTI

» Síla, která nás udržuje ve službě chudým, je víra, Boží dar, bez něhož není život ... Budujeme na víře, aby práce byla plodná a jen pro Boha. Víra v Krista, který řekl: » Byl jsem hladový, byl jsem nahý, byl jsem nemocný, byl jsem bez přístřeší ... A VY JSTE PRO MNE UDĚLALI VŠECHNO. ' To je heslo naší činnosti.

Dnes je na světě málo lásky, protože je mnoho sobectví. Jen obětavá víra je pravá. Láska a víra se navzájem doplňují ... Nevidíme-li Krista, je těžké mu projevovat naši lásku. V bližních ho vidíme a můžeme pro ně udělat to, co bychom udělali Kristu, kdybychom ho viděli ... «

KAŽDÉHO Z NÁS VOLÁ PÁN KE SVÉ SLUŽBĚ, UVAŽUJ, ZKOUMEJ A ROZHODNI SE PEVNĚ DĚLAT S KRISTEM A PRO KRISTA TO – K ČEMU VOLÁ TEBE!

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich